

ΘΡΑΚΙΚΗ
ΕΠΕΤΗΡΙΣ

ΕΤΗΣΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΘΡΑΚΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1897

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
1897

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

ΤΗΣ ΔΥΜΟΝΤΕΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΤΩΝ ΘΡΑΚΙΚΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

ΚΑΙ

ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ

Το βιβλίον *Inscriptions et monuments figurés de la Thrace*, ὅπερ ὁ μακαρίτης Albert Dumont ἐξέδωκεν ἐν Παρισίῳ ἔτει 1877-ω, περιλαμβάνει, καθὰ γνωστὸν, ὅ,τι ἐκ παλαιοῦ μέχρι τοῦ ἔτους ἐκείνου περὶ τῶν σωζομένων ἐν Θράκῃ γλυπτῶν ἀρχαίων μνημείων ἐγινώσκομεν καὶ λιθίνων ἐπιγραφῶν. Γνωστὸν ὡσαύτως, ὅτι τὸ βιβλίον ἐκεῖνο πρόξενον ἐγένετο, ὅπως οὐκ ὀλίγοι ἀρχαιολόγοι ζητήσωσιν ἐν τῇ Θράκῃ συστηματικῶς ἐπιγραφὰς καὶ ἄλλα τινὰ παλαιὰ μνημεῖα ἀνεπίγραφα, καὶ ὅτι, ἐπειδὴ συνελέγησαν οὕτως οὐκ ὀλίγα τοιαῦτα, μάλιστα δὲ ἐπιγραφαί, εἶχε καταστῆ ταχέως ἐπιθυμητὴ ἡ συγκέντρωσις αὐτῶν ἐν εἰδικῷ βιβλίῳ, πρὸς ὁδηγίαν τῶν ἐρευνητῶν τῶν ἐν Θράκῃ ἀρχαιοτήτων. Τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, ἣτις ἄλλως ἦτο καὶ ἰδίᾳ τοῦ Dumont, ἐξεπλήρωσεν ὁ Th. Homolle, ὅστις ἔτει 1892-ω μᾶς ἔδωκε σφό-

ὄρα προσηυξημένον τὸ Δυμόντειον βιβλίον.¹⁾ Τοῦτο μὲ τὴν δευτέραν του ἔκδοσιν ἐγένετο πράγματι Corpus τῶν Θρακικῶν ἀρχαιοτήτων. Τώρα λήγει τὸ 1896-ον ἔτος. Παρῆλλον οὕτως ἐν τῷ μεταξύ πέντε σχεδὸν ἔτη· ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα διὰ πολλῶν ἀρχαιολόγων, ἰδίᾳ δὲ Βουλγάρων καὶ Γερμανῶν, τοσοῦτον πλῆθος ἀρχαίων ἐπιγραφῶν, ἀγνώστων πρότερον, συνελέγη καὶ σποράδην ἐξετυπώθη, ὥστε νὰ εἶναι καὶ πάλιν ἐπιθυμητὴ τρίτη τοῦ Δυμόντειου Corpus ἔκδοσις.

Ἐπειδὴ δὲ πιθανὸν εἶναι, ὅτι καὶ ἡ ἔκδοσις αὕτη θὰ γενῆ, χρήσιμον ἐνόμισα νὰ προσθέσω ἐνταῦθα καὶ τινὰ συμπληρώματα τῆς δευτέρας ἐκδόσεως καὶ μικράς τινας ἐπιγραφάς, ἃς εἶχον ἐγὼ λησμονήσει νὰ καταχωρίσω ἐν τῷ πρὸ δεκαετίας ἐκτυπωθέντι βιβλίῳ μου «Ἀρχαιότητες καὶ ἐπιγραφαὶ Θράκης καὶ Μακεδονίας, συλλεγεῖσαι κατὰ τὸ ἔτος 1885» (Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1886. Ἑλλην. Φιλολογ. Σύλλογος. Παράρτημα τοῦ ΙΖ' τόμου, σελ. 65—113).

Καὶ πρῶτον ἰδοῦ τινὰ σημειώματα προσθέτω εἰς τὴν δευτέραν ἔκδοσιν τοῦ βιβλίου *Inscriptions et monuments figurés de la Thrace*. Ἐν τῇ 322-α σελίδι καταγράφεται ὑπ' ἀριθ. 1 ἐπιγραφὴ ἐκ Ταταρ-παζαρτζικίου, ἧς μόνον τὸ τέλος εἶναι εὐανάγνωστον. Ἐλησμονήθη ἐνταῦθα νὰ σημειωθῆ, ὅτι τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐξ ἀντιγραφῆς τοῦ Weickum ἐδημοσίευσε καὶ ὁ W. Christ ἔτει 1875-φ (*Weickum's Inschriftensammlung aus der Turkei* ἐν τῷ *Monatsbericht* τῆς ἐν Μονάχῳ Ἀκαδημίας, σελ. 88—90).

Τὸ ἀντίγραφον τοῦ Weickum, ἂν καὶ εἶναι ἐσφαλμένον,

1) *Mélanges d'archéologie et d'épigraphie* par Albert Dumont, réunis par Th. Homolle. Paris 1892, σελ. 307—581.

μας φανερώνει ἐκ τῶν ἐφθαρμένων στίχων οὐκ ὀλίγα γράμματα.

Ἐν τῇ 362-α σελίδι προσθετέον ἀριθμὸν 62⁵⁰ καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην. «Grabstelle bei Jarimbargas zwischen Constantinopel und Adrianopel beim Durchschnitte der Eisenbahn gefunden. Das Relief der Stelle stellt einem Reiter bei seinem Pferde stehend dar; darüber liest man die Inschrift.

ΕΡΜΑΦΙΛΟΣΘΡΑ Ἐρμάφιλος Θρά-
 = σωνος οἰκονόμος
 ΣΩΝΟΣΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

Der Stein befand sich am 12 Mai 1874, wo ihn Herr Weickum copirte, noch in den Arbeiterbaraken.» Καὶ πάλιν αὐτόθι προσθετέον ἀριθμὸν 62⁵¹ καὶ ταῦτα. «E-bendasselbst befindet sich ein grosser glatter Stein, bei der Skeleten von Menschen gefunden worden sein soll, mit dem Buchstaben Π». Ὅρα W. Christ ἐνθ. ἄνωτ. σ. 90. Περὶ δὲ τοῦ Jarimbargas καὶ τοῦ πλησίον αὐτοῦ σπηλαίου ὄρα τὸ βιβλιάριον τοῦ Dethier, Chemin de fer de Roumélie. Constantinople 1873, σελ. 10—14.

Σελ. 359, ἀριθ. 627, ἐνθα ἐπιγραφὴ τῆς Ἀδριανουπόλεως. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εἶδε καὶ ὁ Dethier, ὅστις ἀντὶ τοῦ ΚΕ (=Κύριε) λέγει ὅτι ἀνέγνω ΘΚΕ (=Θεοτόκε), μετὰ δὲ τὸ Ἰωάννη εἶδε δύο γράμματα, τὰ ΤΩ. Ὅρα Dethier ἐνθ. ἄνωτ. σ. 36—37.

Σελ. 365, ἀριθ. 62^{a2} ». Ἐδῶ καταγράφεται μαρμαρίνος γυναικεῖος κορμὸς ἐκ Βιζύης, ὃν ἐγὼ εὔρον ἐν τῷ μου-

σειφ τῆς 'Ραιῆστοῦ. Τὸν κορμὸν τοῦτον εἶδεν ἐν Βιζύῃ ἔ-
 ται 1829-φ ὁ G. Eneholm καὶ περιέγραψεν οὕτως. «J'ai
 trouvé dans la muraille d'une maison grecque un
 bloc de marbre, qui avait fait partie d'une statue de
 Vesta. La draperie du torse était parfaite, mais il n'
 avait ni tête, ni bras.» Ὁρα Notice sur les villes au-
 delà du Balkan occupées par les troupes Russes pen-
 dant la glorieuse campagne de 1829, par le colonel
 d'état-major G. Eneholm. St-Pétersbourg 1830, σελ.
 95.

Ἐν τῇ σελίδι 366-γ προσθετέον ἀριθμὸν 62^{a5} Βιζύῃ
 «On a trouvé près d'une fontaine la statue d'une
 Naiade, assez bien conservée». G. Eneholm ἐνθ. ἄνωτ.
 σελ. 96.

Σελ. 376. ἀριθ. 62d, *Kirk-Kilisseh*. Τὸ ἐνεπιγραφον
 τοῦτο μνημεῖον εἶδε καὶ περιέγραψεν πρῶτος ὁ Eneholm οὕ-
 τως. «Dans la ville même j'ai trouvé au milieu des
 boutiques une table de marbre avec l'inscription su-
 ivante: Ἀπόλλωνι Ἀλσινῶ [sic] θεῶ προγόνῳ=A Apol-
 lon, dieu du bocage, divin aieuil. Si l'on ajoute foi à
 la tradition que dans le bois le plus proche de la ville
 se trouvait autrefois un temple païen, demoli par la
 suite pour en employer les pierres à d'autres constru-
 ctions, il faut croire que ce temple était dédié à Apol-
 lon et que le marbre en question en ornait le por-
 tique». G. Eneholm ἐνθ. ἄνωτ. σελ. 88.

Σελ. 388, ἀριθ 74d *Τσοροῦ*. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην
 εἶδε καὶ ὁ Eneholm ἔτει 1829-φ, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀνάγνωσις
 αὐτοῦ εἶναι κατὰ τι διάφορος τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Μελετίου,
 παρατίθεται ἑδῶ αὐτήν, ὡς ὁ Eneholm τὴν ἀνάγνωσε. «J'ai

trouvé dans la cimetiére arménien une dalle de marbre avec l'inscription suivante: *Αὐτοκράτορα Καίσαρα Γάϊον Μέσσιον Κόϊντον | Δέκιον Τραϊάνον, εὐσεβῆ, εὐτυχῆ, σεβαστὸν | ἡ λαμπροτάτη δις νεωκόρων Περινηθίων*». Eneholm ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 138.

Σελ. 439. Προσθετέον ἐνταῦθα τὸν ἀριθμὸν 106^c καὶ ταῦτα: «La métropole (τῆς πόλεως Διδυμοτείχου) n'offre rien de curieux. . . . Je découvris, cependant, dans un petit enclos. . . . une image de saint Luc l'évangéliste, sculptée en haut-relief sur un bloc de marbre blanc, d'un travail remarquable. J'en fis l'acquisition en donnant quelques ducats au profit de l'église. Le sacristain me vendit également une tête assez bien conservée d'un lion antique en marbre, qu'il avait trouvé aux environs de la ville». Ἀνωνύμου Relation d'un voyage en Roumélie. Paris 1834, σελ. 43. Μοὶ εἶναι ἄγνωστον ποῦ εὐρίσκονται τώρα αἱ δύο αὗται ἀρχαιότητες.

Σελ. 438, προσθετέον ἀριθμὸν 105^d *Αἴνος*. Ἐν τῇ μονῇ τῆς Θεοτόκου τῆς Σκαλωτῆς ὑπάρχει σταυρὸς ὀρειχάλκινος, ὃν εἶδε καὶ περιέγραψεν ὁ Βασίλειος Μυστακίδης (Νεολόγος 1882, ἀριθ. 3934). Λέγει, ὅτι ἔχει ἀμῆκος μόλις τρία ὄγδοα τοῦ πήχεως» καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ σταυροῦ φέρονται ἐγγεγλυμμένα τάδε: *Σταυροπήγιον γενόμενον παρὰ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σταυροπόλεως καρναῶς [γράφε κατ' ἐμὲ Καρίας] κυροῦ Λέοντος προ. . . αὐτοῦ [γράφε κατ' ἐμὲ προστάξει ἡ προτροπῆ τοῦ] τοῦ ἐν ἀγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Νικολάου ἐπὶ βασιλείας Μανουὴλ πορφυρογεννήτου καὶ αὐτοκράτορος Κομνηνοῦ καὶ Μιχαὴλ τοῦ ἀγιωτάτου π(ατ)ριάρχου*

ΜΙΘΥΗ ΝΕΨΧΠΕΤ (κατ' ἐμὲ ἀνάγνω-
θε μὴν ἰουρίω ἰν-

δικι: ἐ, ,σχπ' ἔτους=1172)».

Ἐπὶ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τοῦ σταυροῦ ὑπάρχει ἐπιγραφή,
ἣν ὁ Μυστακίδης ἀνέγνωσεν οὕτως:

ΚΡΑΤΡΩΜΕΣΚΟ
 ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡ
 Ω Τ
 Ρ Ε Ν Ο Μ Ε Μ Ο Ν
 Π Α Ρ Α Τ Ο Π Α Ν Ι Ε
 ΦΥΡΓΕΝΗΚΕΑΥ

Κατ' ἐμὲ ἀναγνωστότερον τὴν πλευρὰν ταύτην οὕτω. «[Σταυ-
ροπήγιον] γενόμενον παρὰ τοῦ πανι[ρωτάτου]. . ». Ἐἶτα
ἀντὶ τοῦ μεγάλου ἀναγνωστότερον «Μανουὴλ τοῦ πορφυρ(ο)-
γεν(ν)ήτ(ου) κέ [=καὶ] αὐτ(ο)κράτ(ορος) Ῥωμέων [= Ῥω-
μαίων] τοῦ Κε(μνηνοῦ)». Ἐπειδὴ δὲ ὁ σταυρὸς οὗτος ἔχει

σημασίαν ιστορικήν, επιθυμητή μᾶς εἶναι ἢ διὰ φωτοτυπίας αὐτοῦ τύπως.

Αὐτόθι προσθετέον ἀριθμὸν 105p. Ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Χρῦσανθος ἐν τινι τόπῳ τοῦ 441-ου κώδικος τῆς ἐν τῷ Μετοχίῳ τοῦ Παναγίου Τάφου βιβλιοθήκης, τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐσημείωσεν ἰδιοχείρως ταῦτα: «Ἐκ τῶν ἡμετέρων περιηγήσεων, 1716, μηνὶ μαρτίῳ. Ταῦτα εὑρηγται ἐν τῇ Αἴνῳ, ἐν μαρμάρῳ τετραγώνῳ, κειμένῳ ἐν τῷ τείχει τῆς ἐκκλησίας, ἐπονομαζομένης Χρυσοπηγῆς, ἔνδον τοῦ ἄστεος».

Πηγὴν σε χρύσειον, κόρη τῆς ἀγνείας,
 εἶδαμεν πάντες τὴν θεὸν τετοκυῖαν.
 Ταῖς σαῖς φέρουσα τοίνυν ὠλέναις Λόγον,
 καθιλέωσαί μοι τὸ πᾶν ὅταν κρίνη.
 Οὐκοῦν ἔχευε καὶ τουτονὶ ὄν σου χάριν
 πόθῳ νεῶν ἤγειρα, ὡς ἠδυνάμην.

Εἶτα:

Ὁ θεὸς οὗτος πάνσεπτος καὶ περικαλλῆς ναὸς τῆς πανάγνου καὶ θεομήτορος Χρυσοπηγῆς ἀνηγέρθη ἐκ βάθρων παρ' ἐμοῦ Δημητρίου τοῦ Ξένου, τηνικαῦτα κρατοῦντος τῆς θεοσώστου πόλεως Αἴνου τοῦ ὑψηλοτάτου ἡμῶν αὐθέντου σὺρ Παλαμίδεος Φραντζέσκου Γατελιούζου τοῦ Παλαιολόγου, ἐν ἔτει Γ'φλα', ἰνδικτιῶνος α'. Κοστ: ὁ μαστ:». Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐχαράχθη ἔτει 1422—1423, τῆς οἰκοδομῆς δὲ ἀρχιτέκτων ἦτο Κωνσταντῖνος ὁ μάστ(ορις). Ὁ δὲ τῆς Αἴνου αὐθέντης Παλαμίδης, ὃν ἡ ἐπιγραφή ὀνομάζει, τὴν κυριότητα τῆς πόλεως ταύτης εἶχεν ἀπὸ τοῦ 1409-ου μέχρι τοῦ 1455-ου ἔτους. Ὅρα Ch. Hopf, Chroniques Gréco-romanes, σελ. 502. Τοῦ αὐτοῦ Griechenland, τόμ.

B', σελ. 150. W. Heyd, Histoire du commerce du Levant au Moyen-âge, τόμ. B', σ. 289 και 320.

Καὶ ταῦτα μὲν ἔκρινα προσθήκης ἕξια ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει τῆς Δυμοντείου συλλογῆς τῶν Θρακικῶν ἐπιγραφῶν καὶ ἀρχαιοτήτων· ὅτε δὲ ἔτει 1885-ῳ εὐρισκόμην ἐν Ῥαιδεστώ, εἰς τῶν ἐκεῖ διδασκάλων ἔδωκέ μοι ἀντίγραφα ὀκτώ ἐπιγραφῶν, ἅτινα ἐγὼ δὲν ἐξέδωκα μέχρι σήμερον καὶ διότι ἐνόμιζον, ὅτι ἦσαν γνωστά, καὶ διότι περὶ μιᾶς ἐκάστης αὐτῶν ὁ ἀντιγραφεὺς ἠμέλησε νὰ σημειώσῃ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας· ἔδωκέ μοι μόνον ἀπλῶς τὸ ἀντίγραφον, εἰπὼν μοι, ὅτι πᾶσαι αὗται αἱ ἐπιγραφαὶ μετεκομίσθησαν ἐξ Ἡρακλείας εἰς Τσόβλου. Ἡ πρώτη τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ὑπάρχει ἐν τῷ Mélanges d'archéologie et d'épigraphie τοῦ Dumont, ἐν τῇ 389-ῃ σελίδι, ὑπ' ἀριθμὸν 74^h, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἀντὶ τοῦ κατὰ αὐτὸν ἔχει τὸ νέον ἀντίγραφον κατὰ ἑαυτὸν. Ἡ δευτέρα ἐπιγραφή ἔχει οὕτως·

M(ἄρκος) Αὐρήλιος	ΜΑΥΡΗΛΙΟΣΟΚΑΙ
[ὁ καὶ	
Ἄχιλλᾶς ἡγόρα-	ΑΧΙΛΛΑΣΗΓΟΡΑ
σα τὸ λατόμιν αἰ-	ΣΑΤΟΛΑΤΟΜΙΝΑΙΑΥ
[αυ-	
τῷ [=ἑαυτῷ] καὶ	ΤΩ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΩ ΕΣΩ
[ἐπὶ τῷ ἔσω-	ΤΙΚΟΝ ΜΗΔΕ ΝΑΒΛΗ
τικὸν μηδένα βλη-	ΘΗΝΑΙ ΕΠΕΙΟ ΤΟΛ
θῆναι, ἐπεὶ ὁ τολ-	
μήσας δώσει προσ-	ΜΗΣΑΣ ΔΩΣ ΕΙΠΡΟΣ
τείμου τῇ πόλει	
[Ἰθνήρια τ'.	ΕΙΜΟΥΤΗ ΠΟΛΕΙ * Τ

Ἄγνωσθ, ἂν ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη καλῶς ἀντεγράφη· ἀλλὰ τὸ αἰαυτῶ ἀντὶ τοῦ εἰαυτῶ εἶναι εὐδιάκριτον· τὸ Τ τῆς λέξεως προστεῖμου (=προστίμου) εἶναι ἐσχηματισμένον μὲ παρέκτασιν τοῦ ἄνω σκέλους τοῦ Ε· ὡσαύτως τὸ Η τοῦ κατόπιν ἄρθρου τῆ εἶναι συγκεκολλημένον μὲ τὸ κατόπιν Π. Ἡ λέξις *Λατόμιν* δὲν εἶναι πρωτοφανῆς ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τῆς Ἑρακλείας. Ὅρα Dumont ἀριθ. 72, 7422, 7424, 7427. Πρωτοφανῆς ὅμως εἶναι ἡ λέξις *ἰσωτικόν*, ἣτις ἐδῶ σημαίνει ὅ,τι καὶ τὸ *ἔνδον*.

Ἡ τρίτη ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως.

ΜΕΡΙΟΣΙΟΥΛΙΟΣΙΟΥΛΔΟΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙΝΘΟΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Μ. Ἐριος Ἰούλιος Ἰούλδος

στρατηγὸς ἀστικῆς περὶ

Πέρινθον εὐχαριστήριον.

Τὸ ΜΕΡΙΟΣ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀναγνωστέον ἴσως *Μ(άρκος) Ἐριος*.

Ἡ τετάρτη ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως.

ΑΥΡΓΕΝΟΥΙΚΙΑΕΠΟΙΗΣΕΛΑΤΟΜΙΝ

ΤΩ ΑΥΡΑΛΕΞΑΝΔΡΩ ΤΩ ΥΙΩ ΑΥΤΗΣ

ΤΑΙΣ ΙΔΙΑΙΣ ΧΕΡΣΙ

Αὐρ(ηλία) Γενουικία ἐποίησε λατόμιν
τῷ Αὐρ(ηλίῳ) Ἀλεξάνδρῳ τῷ υἱῷ αὐτῆς
ταῖς ἰδίαις χερσί.

Ἡ πέμπτη ἐπιγραφή οὕτως.
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΕΤΙΜΗΣΕ
ΠΟΠΛΙΟΝΑΡΠΟΚΡΑΤΙΟΝΑ
ΤΟΝΤΟΤΕΙΧΟΣΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΝΤΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΣΟΙΠΡΑΓΜΑΤΕΥΟΜΕΝΟ
ΕΝΠΕΡΙΝΘΩΤΟΝΑΝΔΡΙΑΝΤΑ
ΑΝΕΣΤΗΣΑΝΤΙΜΗΣΧΑΡΙΝ

Ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος ἐτίμησε
 Πόπλιον Ἄρποκρατίονα
 τὸν τὸ τεῖχος κατασκευάσαντα.
 Ἄλεξανδρεῖς οἱ πραγματευόμενοι
 ἐν Περίνθῳ τὸν ἀνδριάντα
 ἀνέστησαν τιμῆς χάριν.

Ἡ ἕκτη ἐπιγραφή οὕτως. (1)

ΔΗΕΚΕΝΗΘΗΟΠΥΡΓΟΣΤΟΥΤΟΣ
ΕΠΗΒΑΣΗΛΗΟΝΚΑΙΚΩΝΣΤΑΝ
ΤΟΝΦΗΛΟΧΡΗΣΤΟΝΔΕΣΠΟΤΟΝ

+

+

+

(1) Πρβλ. σελ. 293-4 τοῦ ἀνὰ χειρας Τόμου. Ἐνεκα λόγων ἀνεξαρ-
 τήτων τῆς θελήσεως ἡμῶν ὁ κ. Κουρουνιώτης δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ
 ὑπ' ὄψιν τὴν διατριβὴν τοῦ κ. Κεραμέως. Σ. Α. Σ.

Ἄνεκεθήθη [=ἀνεκαινίσθη] ὁ πύργος τοῦτος
 ἐπὶ [=ἐπὶ] Βασηλήου [=Βασιλείου] καὶ Κωνσταν-
 τίνου
 τον [=τῶν] φιλοχρήστον [φιλοχρήστων=] δεσποτον
 [=τῶν].

Ἡ ἐβδόμη οὕτως·

ΑΓΑΘΗ...ΗΙ

Ἄγαθῆι [Τύχ]ηι.

ΟΡΟΣ ΑΓΡΟΥ

Ὅρος ἀγροῦ

ΓΝΚΙΡΙΣΟΥΑΗΣ

Ἡ τελευταία οὕτως.

ΕΝΘΑΔΕΛΥΠΟΝ

Ἐνθάδε λυπὸν [=λο-

[πὸν]

ΕΚΟΙΜΗΘΕΙΤΩΝ

ἐκοιμήθει [=η] τῶν

ΓΛΥΚΟΙΚΣ ΑΡΓΟΝ

[=τὸν]

ΥΠΗΘΗ ΔΟΥΛΙ

γλυκοῖν [=κὺν] καὶ

[ἀργὸν]

ΤΟΥΘΥ ΚΑΛΗΣΥΜ

ὑπνον ἢ δούλι [=η]

ΒΕΙΩΣ ΓΕΓΩΝΩΣΑ

τοῦ θ(εο)ῦ Καλή, συμ-

βειως [=βιος] γεγω-

ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΒΑΣΙ

[νῶσα [=γεγονυῖα]

ΛΗΚΟΝ ΠΡΟΤΟΣ

Ἄδριανοῦ βασι-

λη [=ι] κοῦ προτος

ΣΠΑΘΑΡΙΩΜΗΝΙ

[=πρωτο]-

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

σπαθαρίω [=ου], μηνι

ιανουαρίου* [=φ].

Οὕτως ἔχουσι τὰ δοθέντα μοι ἀντίγραφα· πρὸς ἀσφαλεστέραν δὲ ἡμῶν ἐκτίμησιν τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ἐλπίζομεν, ὅτι εἰς τῶν ἐν τῇ πολίχνῃ Τσόβλου λογίων ὁμογενῶν θὰ παρακινήθῃ νὰ ζητήσῃ καὶ ἀνεύρῃ, τὰ πρωτότυπα καὶ δώσῃ ἡμῖν ὄχι μόνον ἀκριβέστατον καὶ πανομοιότυπον αὐτῶν ἀντίγραφον, ἀλλὰ καὶ πληροφορίας περὶ τοῦ μήκους καὶ πλάτους τῶν ἐπιγραφῶν καὶ περὶ τῶν τόπων, ἐν οἷς εὑρίσκονται σήμερον.

Ἐν Πετροπόλει, τῇ 24 ὀκτωβρίου 1896.

Α. Παπαδόπουλος Κεραμεύς.

